

ду, прийомів і весіль. Але навряд чи варто заздрити боярам Думи, для яких наш предмет розкошу взагалі був уніформою. За правилами хорошого тону, на засіданні всім належало бути в декількох таких «голених халатах», покриті багатою тканиною (саме так виглядали шуби).

Кожна епоха бачила людське тіло по-своєму. Античність – голим, середньовіччя – одягненим. Відродження під красою розуміло пишні форми, а ХХ століття вимагало довгі ноги. У Стародавньому Китаї гарною вважалася тендітна жінка. Щоб ніжка залишалася маленькою, дівчаткам зупиняли зростання стопи шляхом її тугого бинтування. Наполеон Бонапарт вважав, що рукавички роблять образ чоловіки більш войовничим і взагалі сміливим.

За носіння невід'ємної частини ділового костюма «трійки» - жилета, в роки правління імператора Павла I «супроводжували» у відділок. Імператор казав, що «саме жилети вчинили Французьку революцію», – писалося в одному щоденнику того часу. Інший атрибут бізнесмена, краватка, наприкінці ХІХ сторіччя, вважався безглуздом і дивакуватим клаптиком, що годиться тільки для танців дикунів.

До реформ Петра I весь одяг, як правило, шили вдома та передавали у спадок – в ній цінували якість і вартість тканини. Біднота могла дозволити собі тільки одну пару валянок на всю сім'ю, носили цю розкіш або по черзі або по старшинству.

Буває так, що атрибут моди з'являється несподівано. Згідно з інформацією, що дійшла до наших днів, в ужиток їх ввів не хто інший, як Наполеон Бонапарт. А сталося це через те, що він хотів побороти набридливу звичку своїх солдатів витирати носи об рукава своїх мундирів.

Вертійов Д.
НТУ «ХП»

ХАРАКТЕРНИЦТВО – ЗАЛИШКИ ДАВНІХ ВІРУВАНЬ В КОЗАЦЬКІЙ КУЛЬТУРІ

В давніх історичних джерелах під характерниками мали на увазі воїнів, наділених надзвичайними і навіть надприродними можливостями,

що виділялись з козацького оточення. Характерниками називали людей з властивостями відьмаків, чародіїв, пророків, знахарів. Таких козаків також часто іменували «*химородниками*» (*гіпнотизерами*), «*галдовниками*» (*чаклунами*), «*заморочниками*» (*вміли напускати «морок» – туман, сон*) або «*каверзниками*».

Здібності характерників зводилися до наступного: могли розганяти хмари, викликати громовиці, почуття страху у ворогів; перетворюватися у вовкулак; замовляти стріли, шаблі, кулі так, що вони не завдавали їм шкоди, ходили по воді, а також годинами перебували під водою, дихаючи крізь очеретину; вводити себе в стан бойового трансу, що дозволяв бачити дії противника в сповільненому режимі та легко ухилятися від ударів, стріл та мечів, а також відчувати напрям польоту «своїх» стріли чи кулі; характерники навчали козаків розбиратися у властивостях природи та використовувати їх на свою користь.

Вважається, що більшість характерників були язичниками, про це свідчать слова Я. Новицького: «Легенда розповідає, що багатовіковий святий дуб був місцем, де збиралися запорожці і козацька рада для обговорення політичних та громадських питань; під дубом лунали запорозькі молитви. В 1775 році, після Троїцьких свят, запорожці в останній раз віддали шану святому дубові, де вони розпили кілька бочок горілки і в останній раз відтанцювали запорозького козачка». Іншим доказом було те, що «їх ніколи не ховали попи, а ховали їх запорожці по-своєму». Як розповідають легенди, декотрим характерникам забивали в груди кілок, щоб вони після смерті не вставали; часто характерників ховали лицем донизу, за звичаєм, що склався ще із часів скіфів.

Характерники були представниками особливого вищого стану козаків, наділені таємними військовими знаннями та посвячені у магичні ритуали та обряди. Часто козаків-характерників зв'язували зі стародавнім культом воїна-звіра. Посвячення в культ людей-звірів складалось із двох основних частин: перша – розвивала вміння вводити себе в стан бойового трансу; друга – пов'язана з оборотництвом, що за своєю природою є двоїстим: в одних випадках відбувалося надзвичайно потужне спілкування з тотемом людини, його тваринним символом, в такому разі свідомість людини могла переміститись в птаха чи звіра, підкоривши тварину

своїй волі; в інших – бойовий маг навіював противникам бачення – ілюзію вовка чи ведмедя.

Щоб стати характерником, потрібно було пройти різноманітні складні випробування. У якості «випускного іспиту» кандидат мав переплисти на човні всі дніпровські пороги, що зробити під час «великої води» було практично неможливо. Проте, виконуючи надможливе, в момент коли стирається грань між життям і смертю, в людини саме проявляються надзвичайні здібності, які пізніше і склали основу характерництва.

Виноградова М.
ХДАДМ

МОВНА КУЛЬТУРА ІНТЕРНЕТ ВИДАНЬ

Останні десятиліття відзначилися стрімким розвитком інформаційного суспільства, у якому інформація і знання існують в єдиному інформаційному просторі та складають першочергове надбання певної культури. Сучасні інформаційно-комунікаційні технології працюють з інформацією в цифровій формі, тому для позначення «інформаційного суспільства» використовується синонімічний термін «цифрове суспільство». Головним знаряддям «нового суспільства» є мережа Інтернет. Так звана всевітня павутина становить фізичну основу для розміщення величезної кількості інформаційних ресурсів і послуг. Ще вчора більшість видань мали вузький формат у викладі певної інформації до читача, а вже сьогодні мають гнучку альтернативну систему у вигляді Інтернет видання, доступнішого для більшої кількості охочих у різних куточках світу. Тому не дивно, що «цифрові» видавці спостерігають за попитом, що стрімко зростає до їх продукції. Але, виходячи з усього вищезазначеного, треба вказати на наявні негативні сторони такої інформаційної активності у мережі Інтернет, у контексті розгляду українських Інтернет-ресурсів.

В Інтернеті спілкування здійснюється здебільшого за допомогою писемних текстів. Усна розмовна мова має тут тільки писемну фіксацію, тобто усність, як одна з характерних ознак розмовного стилю в Інтернеті,